

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.317/2009/17. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. év április hó 22. és 2010. május hó 13. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalások alapján meghozta és kihirdette az alábbi

Í T É L E T E T:

Az emberölés bűntette miatt **a vádlott** ellen indított büntető ügyben a Fejér Megyei Bíróság 2009. évi október hó 14. napján kihirdetett 7.B.168/2009/9. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a vádlottal szemben elrendelt kényszergyógyítást mellőzi.

A Fejér Megyei Bíróság Bj.203/2009. számú bűnjeljegyzék 6. tételszáma alatt bevételezett 1 db piros, fehér színű kötött sál lefoglalását is megszünteti, és a sértetti örökösnek kiadni rendeli.

Kötelezi a bíróság a vádlottat, hogy a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből 3.000 (háromezer) forintot az államnak fizessen meg, a fennmaradó 66.410 (hatvanhatezer-négyszáztíz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S:

A Fejér Megyei Bíróság 2009. év október hó 14. napján kelt 7.B.168/2009/9. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő emberölés bűntettében. Ezért 8 évi börtönbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott börtönbüntetésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött időt és elrendelte kényszergyógyítását. Rendelkezett a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről, egyben azoknak visszaküldéséről a kiállító hatóságoknak; egyes tárgyakat a sértetti örökösnek, másokat a vádlottnak rendelte kiadni, az egyéb bűnjelek megsemmisítéséről, valamint iratok melletti kezeléséről határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.866/2009. számú átiratában az ügy főkérdésében az ítélet helybenhagyását; a lefoglalt bűnjelek tekintetében a határozat annyiban történő megváltoztatását indítványozta, hogy a 6. tétel alatti sálat a másodfokú bíróság rendelje kiadni a sértett örökösének, míg a 21. tétel alatti papírlapot rendelje megsemmisíteni.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Fejér Megyei Bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést követett el, amikor 2009. év október hó 14. napján megtartott tárgyaláson megjelent igazságügyi elmeorvos- és orvosszakértőket, továbbá az igazságügyi pszichológus szakértőt nem a már ekkor hatályos eljárási törvény 110. § (1) bekezdése szerinti figyelmeztetésben részesítette. E jogszabályhely 2009. év október hó 1. napján hatályba lépett törvényszövege szerint *„a szakértőt figyelmeztetni kell a hamis szakvélemény adásának következményeire. A figyelmeztetést, valamint a szakértőnek a figyelmeztetésre adott választ jegyzőkönyvbe kell venni”*. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a szakértőket csupán a szakértői esküjükre figyelmeztette. Az ezt előíró jogszabályi rendelkezést - a Be. 110. § (2) bekezdését - 2009. év október hó 1. napjával hatályon kívül helyezte az 2009. évi LXXV. törvény 144. § (8) bekezdésének a./ pontja. A figyelmeztetés új szövegét a 2009. év október hó 1. napján folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kellett a 2009. évi LXXV. törvény 140. § (6) bekezdése alapján. A jogszabályhely előbb idézett szövegének nem megfelelő figyelmeztetés folytán a 9. alszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített, a tárgyaláson elhangzott szakértői vélemények a bizonyítékok körében nem voltak értékelhetők a Be. 103. § (5) bekezdés utaló szabályára tekintettel a Be. 84. §-a alapján. Ennek következtében így az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlanná is vált, mivel az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének e tekintetben csak annyiban tett eleget, hogy a tárgyaláson ismertette az előbbi szakértőknek a nyomozati szakban előterjesztett szakvéleményét, azonban ezt - a törvényes figyelmeztetés elmaradása miatt - már nem támaszthatták alá a tárgyaláson elhangzott szakvélemények.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási szabálysértés nem volt olyan, amely a másodfokú eljárásban ne lett volna orvosolható, ezért a Be. 375. § (1) bekezdésében írt hatályon kívül helyezési ok nem állt fenn. Az eljárási szabálysértést és a megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 353. § (1) bekezdése alapján bizonyítás felvételével, az igazságügyi orvosszakértők és az igazságügyi elmeorvosszakértő másodfokú bíróság előtti kihallgatásával orvosolta.

Ezt meghaladóan a másodfokú tárgyaláson a Fővárosi Ítéltábla beszerezte a vádlott bv. intézeti egészségügyi dokumentációját és ezt az igazságügyi elmeorvos-, valamint az igazságügyi orvosszakértő elé tárta.

A másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményeként a szakértők a törvényes figyelmeztetést követően fenntartották a nyomozás során előterjesztett

szakvéleményüket, így a másodfokú bíróság számára nem csupán az ott elfekvő szakértői vélemények, hanem a szakértőknek a másodfokú tárgyalási nyilatkozatai is rendelkezésre álltak. Ezzel orvosolta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által nem törvényesen foganatosított bizonyítást.

A másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítást követően a védő az enyhítésért bejelentett fellebbezését perbeszédében fenntartotta. Álláspontja szerint a vádlott a Btk. 166. § (1) bekezdésbe ütköző cselekményét a Btk. 167. §-a szerinti erős felindulásban elkövetett emberölés büntettét „megközelítően” követte el. E körben kiemelte a sértetti közrehatást, továbbá azt, hogy a rendszeres és kölcsönös bántalmazás során inkább a sértett bántalmazta a vádlottat. A vádlott teljes körű beismerő vallomást tett, és cselekményét - véleménye szerint - a sértetti közrehatás miatti indulati állapotában követte el. E tekintetben a szakértő is úgy nyilatkozott, hogy a vádlott tudatbeszűkültségben volt a cselekmény idején. Vitatta, hogy a vádlott egyenes szándékkal követte el az ölési cselekményt, mivel szándéka elsődlegesen a sértett elhallgattatására, nem pedig megölésére irányult, így az eshetőlegesen minősül. Kérte, hogy a bíróság vegye figyelembe, hogy a vádlott az 1966. évben született, és eddig büntetlen előéletű volt. Ezen túlmenően értékelje a bíróság a személyiségzavarát, az életvezetéséből adódó demenciát, beszűkülte tudatállapotát és alacsony műveltségét, továbbá, hogy az elfogásától kezdve együttműködött a hatóságokkal és megbánó magatartást tanúsított. Ugyancsak enyhítő körülményként értékelhető a háromszori öngyilkossági kísérlete, valamint a fel nem róható időmúlás. Az előbbi indokok alapján a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

Az ügyész vitatta a védő által felhozott érvek közül azt, hogy a vádlott eshetőlegesen szándékkal követte volna el a terhére rótt bűncselekményt. Ezzel szemben ugyanis az állapítható meg, hogy fojtási cselekményét nagy erővel, kitartóan fejtette ki. A tudatszűkülte állapottal kapcsolatban pedig az elsőfokú bíróság az indokolásában részletezte, hogy miért nem lehetett ezt megállapítani, a cselekmény miért nem minősül erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének. Tekintettel arra, hogy a tudatszűkülte állapot megállapítására vonatkozóan az iratokban nincs adat, ezen megállapítás mellőzését tartotta indokoltnak. Arra is tekintettel, hogy a vádlott saját hibájából került olyan ittas állapotba, amelynek következtében szándékára a tárgyi oldal ismérvei alapján kell következtetni. Indítványozta a tényállás kiegészítését a sértett ittasságára vonatkozó adatokkal, az indokolást és az enyhítő körülményeket pedig azzal, hogy a büntetlen előéletű vádlott egyenes szándékkal követte el a bűncselekményt.

Összességében az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés példás, de nem eltúlzott tartamú szabadságvesztés, melynek jelentős enyhítésére nem látott okot. A Btk. 2. §-ára figyelemmel a vádlottra nézve kedvezőbb elbírás kori anyagi jogszabályokra tekintettel indítványozta a kényszergyógykezelés alkalmazásának mellőzését. A bűnjelekkel kapcsolatban az átiratában írtak szerint indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását.

A vádlott az utolsó szó jogával nem élt.

A Fővárosi Ítéltábla másodfokú tárgyalás megtartásával, a szakértők meghallgatásával orvosolta az elsőfokú ítélet Be. 351. § (2) bekezdés a./ pontja szerinti megalapozatlanságát. A Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontjába ütköző, a tényállás hiányos megállapításában megnyilvánuló megalapozatlanságot a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontjának utolsó fordulta - a felvett bizonyítás és az iratok tartalma - alapján a tényállás kiegészítésével, helyesbítésével az alábbiak szerint orvosolta.

- Az elsőfokú ítélet 5. oldal 4. bekezdésében írtakat azzal egészíti ki, hogy a sértett a halálakor közepes fokú alkoholos befolyásoltság alatt állt (nyomozati iratok 235-236. oldalán található orvosszakértői vélemény kiegészítés).
- Az elsőfokú ítélet 4. oldal 5. bekezdéséből kirekeszti, hogy a vádlott *„tudatbeszűkültség állapotban”* fojtotta meg a sértettet, ugyaninnen kirekeszti azt, hogy *„a sértett megpróbálta a sál szorítását két kezével lazítani”*.
- Az itt található azon megállapítást, hogy a vádlott a sértett nyakán lévő sál két végét úgy húzta, hogy *„a sértett életének kioltására irányuló szándéka”* volt, az ítélet jogi indoklásába emeli át.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás helytálló és irányadó a másodfokú elbírálás során.

Ahogy arra a védő is helyesen utalt a vádlott a büntetőeljárás során mindvégig beismerte a terhére rótt cselekményt (nyomozati iratok 447-449. oldalon tett vallomása, Fejér Megyei Bíróság 7.B.168/2009/7. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3-6. oldal). A beismerő vallomást nem csupán a nyomozás során beszerzett szakértői vélemények, hanem a törvényes kioktatást követően a másodfokú eljárás során meghallgatott szakértői vélemények is alátámasztották. Az igazságügyi orvosszakértői véleményben található olyan megállapítás, mely szerint a nyelvgyökön, az áll alatti terület nyirokcsomóin, a nyelv alatti nyálmirigyek és a hajas fejbőr állományán talált nagyszámú pontszerű vérzés, illetőleg a homlok bőrén kívülről észlelt néhány tűszúrásnyi vérzés *„a koponyarégiót érintő pangásra utal. Ezen nagymérvű pangás létrehozható a nyaki verő- és visszerek egyidejű, változó erejű leszorításával, keringésből való kiiktatásával”*. A szakvélemény utal arra is, hogy a halálhoz vezető mechanizmus elérhető volt a sállal, mely *„a húzóerő dinamikus változtatásával”,* illetve *„változó erejű erőbehatásokkal”* következhetett be. A másodfokú tárgyaláson meghallgatott igazságügyi orvosszakértők a szakvélemény szóbeli kiegészítésekor utaltak a sértetti védekezésre. Ebből azonban még nem következik az a megállapítás, melyet az elsőfokú bíróság az ítélet 4. oldal 2. bekezdésében megfogalmazott: *„a sértett megpróbálta a sál szorítását két kezével lazítani”*. A vádlott az eljárás egyik szakaszában sem tett olyan vallomást, amely a sértett ekkénti védekezésére utalt volna, de más

bizonyíték sem áll e tekintetben a bíróság rendelkezésére. Ezért a másodfokú bíróság a történeti tényállásból az előbbi megállapítást mellőzte.

Az igazságügyi orvosszakértők másodfokú tárgyaláson is fenntartották a nyomozás során előterjesztett szakértői vélemény 12. oldalán található azon megállapítást, hogy a „*sértett halála és a felmerülő bántalmazás között közvetlen oksági összefüggés valószínűsíthető*”; továbbá, hogy a sértett halála nem a légutak elzáródása, hanem a keringés összeomlása miatt következett be (4.Bf.317/2009/12. számú tárgyalási jegyzőkönyv, 4. oldal). A szakvélemény megállapításainak a vádlott beismerő vallomásával történő összevetéséből az elsőfokú bíróság által is helytállóan rögzített ténybeli következtetés vonható le, hogy a vádlott fojtása következtében halt meg a sértett (elsőfokú ítélet 4. oldal 4. bekezdés utolsó mondata, 5. oldal 3. bekezdés). Az igazságügyi orvosszakértők az előbb ismertetett (pontoszerű) bevérzésekre tekintettel azt is kizárták, hogy a sértett halálát reflexes szívmegállás okozta. Ebből pedig az következik, hogy a sértett halála nem bolygóideg (nervus vagus) ingerlése folytán következett be (az igazságügyi boncolási jegyzőkönyvnek a nyomozati iratok 233. oldalán található megállapítása, az igazságügyi orvosszakértő 4.Bf.317/2009/12. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3-4. oldalán tett nyilatkozatai).

Az orvosszakértői vélemények, a vádlotti beismerő vallomás mellett az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a tényállás megállapításánál a felmerült egyéb bizonyítékokat is. Kétséget kizáró tényként állapítható meg, hogy a vádlott magatartásával okozati összefüggésben következett be a sértett halála.

Az előbbiek szerint pontosított tényállás figyelembevételével így helytálló az elsőfokú bíróságnak a vádlott bűnösségére vont következtetése. A cselekménynek a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő emberölés büntettének minősítése is törvényes. Az elsőfokú bíróság helytállóan adta indokát, hogy miért látta megállapíthatónak a bűncselekmény alapesetét, és miért nem a Btk. 167. § (1) bekezdése szerinti erős felindulásból elkövetett emberölés büntettének privilegiált tényállását. Az ezzel kapcsolatos indokolásból - 6. oldal utolsó, 7. oldal 1. bekezdések - kiemelendő, hogy nem volt megállapítható a vádlott javára olyan méltányolható ok, amely e minősítést megalapozta volna.

Az erős felindulásban elkövetett emberölés törvényi tényállásának megvalósulásához az indulatnak olyan jelentős foka szükséges, ami olyan tudatszűkülethez vezet, amelynél az akaratelhatározás és a cselekmény kialakulása, valamint annak befolyása feletti érzelmi ellenőrzés gyengül, és a szándék kialakulásánál hiányoznak a megfontolás ismérvei. Az elkövető ilyen állapotban elveszíti az önkontrollt, és a tevékenysége ezáltal ellenőrizhetetlenné válik.

A rendelkezésre álló bizonyítékok ugyanakkor cáfolták azt is, hogy a vádlott tudatszűkült állapotban lett volna. Az ezzel kapcsolatos megállapítás egyébként is az ítélet jogi indokolására tartoznak, már csak ezért is mellőzendő volt a történeti

tényállásból. Ugyanakkor a másodfokú bíróság álláspontja szerint ilyen megállapítás az ítélet jogi indokolásában sem tehető. Az elsőfokú tárgyaláson lényegében valamennyi kihallgatott tanú elmondása szerint a vádlott és a sértett között napirenden voltak az egymás bántalmazásával, töréssel-zúzással járó veszekedések, verekedések (7. számú tárgyalási jegyzőkönyv 7-19. oldal). Olyan körülményre a vádlott maga sem hivatkozott, amelyből arra lehetne következtetést vonni, hogy a sértett megölését megelőzően a korábbtól eltérő, kifejezetten a sértett kezdeményezésére létrejött veszekedés előzte meg a bántalmazását. Ezzel szemben az irányadó tényállás szerint már a halálesetet megelőző napon is a vádlott volt az, akinek a bántalmazása következtében sérüléseket szenvedett a sértett (3. oldal 6., 7., 8. és a 4. oldal első bekezdés). A sértett halálát közvetlenül megelőzően a vádlott és a sértett közösen ittasodtak le, és kölcsönösen vitatkoztak össze.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a sértett és a vádlott között huzamosabb ideig, akár percekig tartó küzdelem volt, melynek során a sértett elveszíthette az eszméletét, de vissza is nyerhette azt (12. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal). Ebből az következik, hogy a vádlott az elkövetési magatartását nem rögtönösen, legfeljebb néhány másodperc alatt követte el. Éppen ellenkezőleg: kifejezetten kitartó, viszonylag hosszabb időn keresztül kifejtett cselekvősége állapítható meg.

Tekintettel arra, hogy nincs olyan tény, melyből a vádlott tudatszűkült állapotára lehetne következtetni, az erre vonatkozó megállapítást a másodfokú bíróság a jogi indokolásra is kiterjedően kirekesztette az elsőfokú ítéletből.

E mellett cáfolja az erős felindulást az a körülmény is, hogy a vádlott a cselekményt önhibájából eredő ittas állapotban követte el. Ezzel kapcsolatosan jelenleg is irányadó a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságának III. számú büntető elvi döntése az ittas vagy bódult állapotban elkövetett bűncselekményekért való felelősségről. E szerint az önhibából ittas állapotba kerülő és bűncselekmény tényállását megvalósító cselekményt elkövető személyt olyannak kell tekinteni, mintha annak beszámítási képessége lenne; következésképpen e törvényi rendelkezés folytán az ittas állapotban való elkövetés a cselekmény minősítésén mit sem változtat, azt nem érinti. Az ekként elkövetett cselekmény minősítésénél „a bíróságnak a minősítés körében azt kell vizsgálnia, hogy a bűncselekmény elkövetési körülményeinek elemzése alapján miként lenne az minősítendő az alanyi oldal teljessége esetén. Ezt pedig csak a cselekmény tárgyi oldalának beható vizsgálata alapján lehet elbírálni”. Mind az elsőfokú bíróság által felhozott, mind a másodfokú bíróság által értékelt tárgyi oldal szerint a vádlott cselekménye elkövetésekor a sértett halálát kívánva követte el a bűncselekményt (egyenes szándék).

Összességében megállapítható, hogy az ölési cselekménynél nem volt olyan erkölcsileg bizonyos fokig menthető ok, amellyel összefüggésben az erős felindulásban elkövetett emberölés Btk. 167. §-ában szabályozott privilegizált

törvényi tényállása szóba kerülhetett volna. Emellett azonban arra sem lehetett következtetni, hogy a vádlott az ölési cselekményét éplélektani alapon kiinduló indulati állapotban követte volna el (összevetve a vádlott kitartó elkövetési magatartásával kapcsolatosan írtakkal). Ezért is minősül a cselekmény alapeseti emberölésnek [Btk. 166. § (1) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel és értékelte a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket. Az enyhítő körülmények közül kiemelendő a vádlott enyhe fokú korlátozottsága, míg a súlyosító körülmények közül ittassága és az elhalt sértettel több mint egy hétig való együttlakásban megnyilvánuló, az elsőfokú bíróság megfogalmazása szerinti „jelentős mértékű közönye”. A felmerült súlyosító körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság nem látott okot a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés jelentős mérvű enyhítésére, ezért az enyhítésre irányuló fellebbezéseket nem tartotta megalapozottnak.

Helytállóan észlelte az ügyész mind írásbeli átiratában, mind pedig tárgyalási nyilatkozatában az elsőfokú ítélet meghozatalát követő jogszabályi változásokat, melyek kihatással voltak az elsőfokú bíróság ítéletére. Az elsőfokú bíróság által az ítélet kihirdetésekor helyesen alkalmazott kényszergyógyítás alapjául szolgáló jogszabályi rendelkezést, a Btk. 75. §-át a 2009. évi LXXX. törvény 56. § (7) b./ pontja 2010. év május hó 1. napjától hatályon kívül helyezte. Tekintettel arra, hogy ezen intézkedés a másodfokú ítélet meghozatalakor már nem volt alkalmazható, s ez a rendelkezés enyhébb elbírálhatóságot biztosít a vádlott javára, a Btk. 2. §-ában írtakra figyelemmel a másodfokú bíróság mellőzte a vádlott kényszergyógyítását.

Ugyancsak helyesen észlelte az ügyész, hogy az elkövetés eszköze, a bűnjeljegyzék 6. sorszáma alatt bevételezett sál a sértett tulajdonát képezte. A 2009. évi LXXXIII. törvény 57. §-a 2009. év augusztus hó 14. napjával már a jogerősen befejezett ügyekben is megtiltja a tárgyi bizonyítási eszközöknek az iratok mellékletkénti kezelését. E jogszabályi rendelkezésre is figyelemmel a bíróság megalapozottnak tartotta az ügyészi indítványt és a bűnjelként lefoglalt piros sálát kiadni rendelte a sértett örökösének.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor a lefoglalt papírlap nem vonható az egyéb tárgyi bizonyítékokkal egy tekintet alá, ennek mellékletkénti kezelése nem ütközik olyan akadályba, amely indokolná az iratoktól történő eltávolítását. E tekintetben a másodfokú bíróság ezért nem hozott eltérő rendelkezést az elsőfokú ítélethez képest.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú tárgyalás megtartását, és a tárgyalásokon az igazságügyi orvosszakértők megjelenését nem a vádlott mulasztása indokolta. Ezért az ezzel kapcsolatos költségek, beleértve a vádlott védelmével felmerült költség részeket a Be. 381. § (2) és 338. § (2) bekezdése alapján az államot terhelik. Kötelezte ugyanakkor a másodfokú bíróság a vádlott fellebbezése kapcsán szükségképpen felmerülő védői költség megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése alapján.

A Btk. 99. § (1) bekezdése alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött időt a Fővárosi Ítéltábla beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe.

Az előbbi indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fejér Megyei Bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2010. évi május hó 13. napján

Dr. Czine Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Hrabovszki Zoltán sk.

Miszlayné dr. Lányi Éva sk.

előadó bíró

bíró

A Fejér Megyei Bíróság 7.B.168/2009/9. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.317/2009/17. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2010. évi május hó 13. napján

Dr. Czine Ágnes sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:
bírószági titkár